

Alles stroomt

Frans van Hilten

© Frans van Hilten 2024

Titel: Alles stroomt

Auteur: Frans van Hilten

Foto auteur: Henriette Guest

Uitgeverij U2pi, Den Haag, www.uitgeveriju2pi.nl

Druk: JouvBoekdrukkerij.nl

ISBN 9789493364073

NUR 300

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande, schriftelijke toestemming van de auteur.

Voor mamma
Voor mijn 'Zosia' Lily
En voor alle Ifia's van deze wereld

Prologos

Een jonge man kijkt onrustig door de vitrage van zijn werkkamer. Steeds meer lawaai. Het is een kwestie van minuten voordat het water zijn kozijnen zal bereiken. Hij trekt de laden van zijn zware bureau open; daar ligt al bijna niets meer wat er nog toe doet.

Wacht, dit mapje kunnen ze beter niet vinden. Hij kijkt even door de papieren en gooit ze dan in de versnipperaar. In de haard had beter gestaan, maar zo stijlvol is het hier niet. Zelfs in dit oude machtsbolwerk van het kikkerlands bestuur is een mooie open haard te veel gevraagd. Eén voor één verdwijnen de belastende papieren onder mechanisch gereutel in de vergetelheid. Niemand zal weten door wie een Nederlands politicus zich allemaal liet sponsoren, met welke fout geachte vakgenoten in het buitenland hij betrekkingen onderhield. Wat verder? Het portret van Edmund Burke is te groot, dat krijgt hij nooit mee. De boekenkast: te veel, alles is van waarde hier... zijn vingers blijven even in de lucht hangen voor de middelste plank. *Il Principe*? Ach nee, hij kent zijn Machiavelli wel, en wat er nu nog van zijn dictatoriale plannen komt is maar de vraag. Hoewel... positief denken, jongen. Een wereld die op zijn kop staat biedt ook nieuwe kansen. In een opwelling trekt hij Goethe's *Italienische Reise* van de plank. Past in zijn binnenzak en is nog van zijn opa geweest. Hij ruikt het oude, stoffige papier van de bladzijden als hij het wegstopt in zijn colbert.

Buiten klinken sirenes. Er begint water door de muur te sijpelen, onderaan bij de plint, ter hoogte van zijn vergader-tafel. Een prachtige tafel, Biedermeier. Nou ja, er zal wel meer waardevols verloren gaan vandaag. Hij kijkt even in de goudomrande spiegel; zijn golvende lokken omlijsten zijn gezicht prachtig, maar kijken zijn ogen nog wel als die van een leider? Hij zet zijn zelfverzekerde lach op. Groot is hij geworden, groot en omstreden, gehaat door de elite, bewonderd door de verschoppelingen van dit land. Zij moeten hem naar de overwinning voeren, maar deze overstroming gooit wel roet in het eten. Zeker nu Burgers is gevlucht. Kom, het is tijd, hij moet het sentiment loslaten en opstaan voor het volk, voor de wereld! Of gewoon voor zichzelf. Het verraad afschudden en het voortouw nemen.

Hij knoopt zijn jasje dicht en schuift het raam omhoog. Het is koud buiten. Aan de overkant leunt een centrum-linkse collega uit het raam en zoekt paniekerig naar een boot. Nou, daar hoeft je niet lang naar te zoeken. Hij telt er zo vier in de smalle doorgang tussen de gebouwen. Een grote rode roeiboort dobbert al dichtbij, bommetjevol maar dat mag de pret niet drukken. Gemelijke bliken, de schuit drijft zijn kant op, de collega aan de overkant roept tevergeefs. Net goed, politiek correcte sukkel.

“Mensen, wat prachtig dat ik bij jullie aan boord kom!” roept hij opgewekt. Hij stapt over, een beetje wiebelig, maar het gaat goed. Zitten kan hij vergeten, maar ook

staand hoeft hij niet bang te zijn om te vallen, zo vol is het. Tegen zijn benen aan staat een jongetje angstig omhoog te kijken. Het stinkt aan boord, naar pis en ook zurig. Heeft er iemand overgegeven? Het water ruikt ook niet echt fris, trouwens, er zijn vast riolen gesprongen. In een passerend bootje klinkt schrill de stem van een christelijk-rechtse parlementariër: "...ons met de Heere te verzoenen! Want alleen Hij geeft en neemt leven, maar Hij is barmhartig voor..." Nou, in elk geval niet voor jou, zeveraar. Onge-looflijk hoe mensen teruggrijpen op primitief bijgeloof zodra er ook maar even iets misgaat, in plaats van te han-delen. "Oooo, hoe moet dat nou, ik kan Tijn niet meer bereiken en hij zou de kleinkinderen ophalen," jammert een middelbare vrouw in zijn eigen boot. Iets verderop zit op het enige bankje een oude man te bibberen, armoedig type. Ernaast een oud mens met weinig tanden en helaas weer zo'n hoofddoek, dan een jonge vrouw die een baby voedt. Blond, met mooie bleke bolle tiet, die heeft nog begrepen waarvoor ze als vrouw op aarde is. Als alle op-vaardenden waren als zij, haalden ze het wel in het nieuwe bestaan! Het bestaan dat hij vorm zal geven, o ja, nu hele-maal.

Hij schraapt zijn keel en gaat verder: "We zitten in een cri-sis en ik ben degene die jullie daar doorheen gaat helpen. Want ze hebben jullie verraden jongens!" Zijn stem klinkt ijler dan gehoopt over het water en echoot tegen de mid-deleeuwse stenen van het Binnenhof. De vertrouwde om-

geving ziet er raar uit, alsof de gebouwen een verdieping lager zijn geworden en de torens gezakt. Het water staat al een meter of vier hoog.

“Jij hebt ons verraden zal je bedoelen, lamlul!” roept een schorre stem aan de andere kant van de boot. Gelach. “Nee, dat is niet om te lachen,” gaat de stem rauw verder. “Jij hebt altijd beweerd dat het allemaal wel mee zou vallen!” Een walgelijk plat-Haags accent; de man die gesproken heeft wurmt zich naar hem toe door de menigte. Hij ruikt naar vis. Oké, dat heeft hij inderdaad niet goed aangepakt. Leermoment, vriend, spreekt hij zichzelf toe. Nét te lang volgehouden dat er geen gevaar dreigde. Maar wist hij veel dat het net nú zover zou zijn? Was hij een maand geleden op een ander fabeltje overgestapt, had de meute met zijn goudvisgeheugen het geslikt, dat weet hij zeker. Tijd om uit een ander vaatje te tappen dus. Gelukkig beheerst hij alle registers. “Goed dat je dat zegt, gozer,” zegt hij, “maar trap er niet in! Dat is nepnieuws dat Burgers en zijn clan hebben verspreid. Waar denk je dat hij nu zit? Niet hier om jullie te helpen in elk geval! Ik wel! Ik vind helemaal niet dat het meevalt, maar het kan alsnog meevallen als jullie maar op mij vertrouwen.”

“Op jou vertrouwen hebben we al te lang gedaan,” schreeuwt een schelle vrouwenstem vlak naast hem. “Een verraaijer ben je!”

“Nee, integendeel, dat hebben jullie verkeerd begrepen,” bezweert hij snel, maar de schorre mannenstem valt hem direct in de rede: “O ja, hebben wij het allemaal weer eens

verkeerd begrepen? Hier, pak aan, arrogante kwal!” Tot zijn verbijstering treft een vuist hem keihard op de kaak. Schrijnende pijn, gekraak zelfs, breekt daar een tand? Hij hoort zichzelf schreeuwen. Moederhanden trekken vlug het jongetje weg bij zijn been. “Deze vriend heeft vanmorgen nog geprobeerd een staatsgreep te plegen mensen,” dreunt de stem voort. “In deze omstandigheden! Wat vinden we daarvan jongens?”

Een gevaarlijk rumoer stijgt op uit de kelen om hem heen. Onzachte handen grijpen hem bij zijn revers. Het gevoel is hetzelfde als vroeger zooien bij het corps en toch volstrekt onvergelijkbaar. Hij moet vechten nu, vechten voor zijn leven! Maar alles waarmee hij altijd vocht – zijn branie en bravoure – lijkt niet meer te werken. Hij raakt in paniek, probeert overboord te springen, maar ze houden hem stevig vast.

Au, die tand... Iemand graait in zijn zakken. Blijf eraf! Mijn Goethe! Ze hebben het boekje, de paupers! Een lange magere jongen begint er gekscherend uit voor te lezen: “Ich habe viel gesehen und noch mehr gedacht! Hoppa, oeps, daar gaat een blaadje, wat jammer nou!” Blad voor blad scheurt de klootzak zijn Goethe aan flarden en hij spreekt het Duits nog belazerd uit ook. “Hou op, dat is nog van mijn opa,” begint hij te protesteren, maar terwijl hij praat voelt hij een felle steek in zijn kaak en er stroomt bloed uit zijn mond.

Een vrouw schreeuwt: “Je opa? Jij bent straks net zo dood

als je opa!” Instemmend gebrom rondom. Meer handen grijpen naar hem, ze draaien zijn arm op de rug, ze draaien door. Hij schreeuwt het uit, er kraakt weer iets. Nu buigen ze hem achterover op de rand van de boot. Het is niet uit te houden! Door de waas van het bloed dat over zijn gezicht stroomt is het laatste wat hij ziet de zware houten roeiriem, die met enorme kracht op hem afkomt.

Pro-oimion

Daar gaat ze. Zijn kleine Ifia, haar zwarte vlecht dansend op haar rug. Vijf jaar is ze, en hij zal er niet meer zijn om haar zes te zien worden. Als ze het maar haalt. Amir wankelt, struikelt door de modder, herstelt zijn evenwicht. De kale takken van de struiken strekken zich als tentakels naar hem uit. Zijn kuiten zijn overal stukgebeten, de resten van zijn jeans wapperen als vaandels van verwoesting om zijn bloederige vlees. “Rennen,” heeft hij geroepen, geen tijd voor een laatste knuffel. “Blijf bij Zayn!” Zayn is minder zwaar gewond en nog zoveel jonger. Bij hem heeft Ifia meer kans als ze hard genoeg holt om hem bij te houden. Hij heeft haar over het prikkeldraad gegooid op de plek waar het iets lager was. Gekkenwerk en een wonder dat het gelukt is, maar de honden gromden achter hem en hij had geen keus. Ze heeft niet gegild of gehuild. Grote verschrikte ogen, dat wel. Zayn was al aan de andere kant en net voordat de honden Amir te grazen namen, zag hij Zayn nog zijn Ifia opvangen. Nu hij zijn hoofd optilt ziet hij haar wegrennen. Zijn enige kind. Daar gaat ze. Haar beentjes zijn ondanks alle ontberingen nog mollig. Haar jurkje vuil maar ongeschonden rent ze door de blubber achter Zayns spijkerbroek aan, en hij zal haar nooit meer zien. *Insjallah* zal ze het halen. Als de struiken weer kraken, ziet hij de uniformen. Vier in tal, automatische wapens. De honden zijn er niet bij dit keer. Zijn het Grieken of Bulgaren? Hij weet het niet, maar wat doet het er nog toe? Alles wat hij

weet, is dat ze hem nergens willen hebben. Niet in zijn eigen Syrië, waar ze zijn vrouw hebben verkracht en doodgeschoten. Reden? Heb je een reden nodig? Ze heeft een neef die minder op het regime gesteld is, dat is genoeg. Hij heeft ternauwernood met Ifia kunnen ontkomen in het stinkende laadruim van een vrachtwagen.

Niet in Turkije, waar ze volgens internationale afspraken hem zouden moeten opvangen. In plaats daarvan hebben ze hem 's nachts illegaal op transport gezet, terug naar Syrië, maar hij heeft één van de bewakers kunnen omkopen met zijn laatste geld. Weer in een laadruim, ditmaal van een schip, hebben ze de overtocht naar Griekenland gemaakt. Niet in Griekenland, waar hij dagenlang zonder eten met Ifia langs de wegen heeft gelopen. Niemand mocht hem helpen, dat was verboden, maar er waren toch lieve mensen die water hebben gegeven, iets te eten of een lift naar het volgende stadje. Tot de Bulgaarse grens. Daar troffen ze meer vluchtelingen, sommigen zaten hier al weken en waren al vier keer heen en weer gestuurd. Er lagen ook doden in het bos. Ze hebben kleine beetjes eten gedeeld, hij heeft zich het meeste uit de mond gespaard voor Ifia. Zij moet toch op zijn minst een kans hebben. Hij is volledig verzwakt en nu ook nog gewond. In de modder en op de dorre bladeren van de winterse struiken ziet hij zijn eigen zwarte, stroperige bloed.

De commando's zien hem, richten hun wapens. Hij is niet eens meer bang. "Broeders, ik ben ongewapend," zegt hij, de handen opheffend.. Het moet nu maar komen zoals het

komt. Hij is uitgeput. Eén van de uniformen stapt dichterbij, kijkt naar Amir zonder hem te zien. “Deze is zwaargewond,” oordeelt hij. “Redt het sowieso niet.” Hij richt zijn geweer op Amirs hoofd. Nee, ik red het niet, maar Ifia. Als Ifia het maar redt.

Dan valt het schot.

